

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 29.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790419600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

De er det alt, kan jeg see, blot fordi jeg antyder det; men betænk, at dette Middel er mit sidste; thi jeg bryder mig ikke om Livet, uden i Deres Nærhed. – Og jeg meente kun, at hvis der var en Maade, hvorpaa jeg kunde faae Leilighed til, blot i et Ærinde, at komme indenfor Deres Families Dørtærskel, og det lykkedes mig, at Deres Fader eller Moder fandt mig efter deres Smag og bad mig komme igjen; – og netop denne Maade faldt mig ind; thi Frøken, Skjæbnen kunde blot have begunstiget mig saavidt, at De havde tabt Deres Armbaad, og jeg fundet det; De averterede derom i Avisen og – Medlidenhed, Frøken, det er mit sidste Haab.

Jeg veed ikke, om mine Ord gjorde noget Indtryk paa hende; thi jeg var selv for bevæget til at kunne iagttage. Imidlertid varede det dog noget, inden hun svarede:

Jeg har ikke tabt mit Armbaad.

Men om det var Tilfælde eller om det skete med Villie skal jeg ikke kunne sige, idet hun vendte sig for at gaae, gled en lille Portefeuille ud af hendes Haand, og faldt tæt ved min Fod. Med mere end Lynets Hurtighed bukkede jeg mig, tog den op, og idet jeg triumpherende raabte: »Hav Tak, o min Stjerne, Du har ikke forladt mig«, hilste jeg hende, der af Forbauselse var standset og lod til at ville tiltale mig, men atter fortsatte sin Gang, da hun saae jeg fjernede mig med hurtige Skridt.

Her er den, endte Felix sin Fortælling, idet han fremtog en lille grøn Portefeuille; den viger ikke fra mit Hjerte, før jeg imorgen Middag overgiver den i min henrivende Ubekjendtes egne fortryllende Hænder, medens Fader, Moder, eller hvem det nu kan være, der er Familiens Overhoved, til Belønning for min Redelighed og som Erkjendelse af mine fine Manerer, inviterer mig til at blive om Aftenen.

Dermed gyngede han sig tilbage paa Stolen, og kastede begge sine Been op paa Bordet, uden i fjerneste Maade at bekymre sig om den rene Dag, eller om os, der sade nok saa anstændigt.

Flint tog Ordet og sagde:

Der kunde vel bemærkes Adskilligt ved vor Vens Eventyr; men da det ikke er tilende, antager jeg at vi gjøre rettest i at ajournere Discussionen til vi høre hvorledes det spænder af imorgen; saameget mere, som jeg gjerne selv ønsker at komme til Orde og fortælle hvad der hændtes mig for en otte Dages Tid siden.